

Ongelovige Thomas?

De opstanding van Christus is in onze wereld een aangevochten zaak. Duizend en één dingen spreken het tegen dat de dood overwonnen is. Zelfs tot in de gemeente toe. De gemeente is de gemeenschap van mensen die met Christus zijn gestorven en opgestaan tot een nieuw leven. Maar wat is er van dat opstandingsleven zichtbaar als je bijvoorbeeld kijkt naar gemeentelijke ruzies en scheuringen?

Thomas zei na Pasen: 'Indien ik in zijn handen niet zie het teken der nagels zal ik geenszins geloven' (Joh. 20:25). En we wijzen hem met een waarschuwend vingertje na: 'Ongelovige Thomas! Het schoolvoorbeeld van hoe het niet moet! Maar zo gemakkelijk zijn we niet met Thomas klaar. Met zijn opmerkingen over 'zien' en 'geloven' heeft hij na Pasen de spijker van de opstanding precies op de kop geslagen. Je ziet er zo weinig van!

Zo is het gesteld met de werkelijkheid van de opstanding in een wereld waarin de dood zichtbare triomfen viert. Zo staat het met het nieuwe leven in een christelijke gemeente waarin we voortdurend tegen onze oude mens oplopen. Wie eerlijk durft te zijn is niet snel klaar met Thomas. Niet toevallig luidt zijn bijnaam 'Didymus' 'Didymus' betekent 'tweelingbroer'. Ongelovige Thomas is de tweelingbroer van ons gelovigen.

Ons geloof in de opstanding bestaat alleen in de voortdurende tegenspraak van de werkelijkheid om ons heen. Ons nieuwe leven met de Opgestane is een voortdurende overwinning op het oude. Geloof in de opstanding heeft iets van de opstanding zelf. Het is voortdurende opwekking uit twijfel en aanvechting. Wij wijzen Thomas na: ongelovige Thomas! Om daarmee onze eigen twijfel te bezweren?

De Opgestane zelf leest Thomas niet de les. Wanneer Hij Thomas opzoekt, nodigt Hij hem zonder verwijt uit: 'Breng uw vinger hier en zie mijn handen' (Joh. 20:27). Hij leest hem niet de les, maar breekt als de Opgestane door Thomas' twijfel en aanvechting heen. Zo is de Opgestane Heer. Hij breekt voortdurend door grenzen, muren en tegenstand heen. Zo brak Hij uit het verzegelde graf. Zo kwam Hij na Pasen dwars door de uit angst gesloten deuren bij de discipelen binnen (Joh. 20:19). Zo breekt Hij door de twijfel van Thomas heen. De woorden van de Opgestane tot Thomas: 'Wees niet ongelovig maar gelovig' (Joh. 20:27) zijn geen berisping. Een berisping maakt niemand gelovig. Deze woorden hebben de kracht van het woord waarmee de Opgestane bij zijn wederkomst alle in Hem ontslapenen uit het graf zal roepen. 'Wees niet ongelovig maar gelovig' met dit woord wekt de Opgestane Heer Thomas en ons uit twijfel en aanvechting op tot opstandingsgeloof.

Ongelovige Thomas? Maar de opstanding is het meest ongelofelijke dat er is! Thomas durfde daar eerlijk voor uit te komen. Zó kon Christus hem tot opstandingsgeloof leiden. Laten we wat eerlijker met onze twijfel, aanvechting en ongelooft omgaan. Daar zit opstandingstoekomst in!

Olof de Vries